

Τίποτα πια δεν είναι για συγγνώμη... εκδίκηση.

Δεν είναι που με τις φωτιές μας σαρώσαμε ό,τι δεν άξιζε να στέκεται...
που με τις πέτρες μας σημάδεψαμε αυτά που μόνο σπασμένα
είναι όμορφα...

που με τις φωνές μας αναγκάσαμε όσους σιωπούν να νιώθουν φονιάδες.

Υπάρχει κάτι που ασφυκτιά, δεν αντέχει στη φριχτή του απομό-
νωση, ουρλιάζει, πυρπολεί, καταστρέφει.

Ο κόσμος, βλέπεις, ήταν άσχημος εδώ και καιρό.

Κι είναι γι' αυτή ακριβώς την ασχήμια που εκδικούμαστε.

Ο κόσμος, βλέπεις, ήταν άσχημος εδώ και καιρό.

Μάλλον κανείς...

Σίγουρα κανείς
δεν διάγει αυτόν τον ατιμωτικό βίο χωρίς να εκδηλώσει
συμπτώματα -αξιοπρέπειας-

Από τις καθημερινές προσβολές,
τους εσωτερικευμένους περιορισμούς,

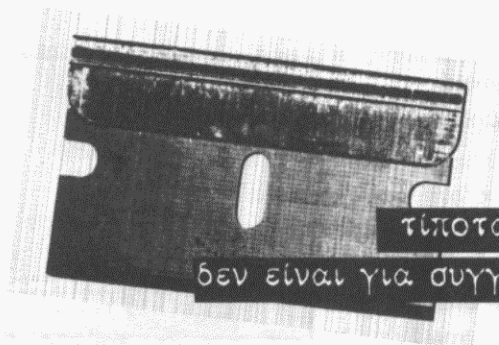
την άγρια πειθαρχία,
τη μειλίχια γλίτσα,

τις βλαμμένες καλημέρες και καληνύχτες που
σε σπρώχνουν κατευθείαν στην κρεμάλα.

μέχρι τα όπλα που εκπυρσοκροτούν.
τις σφαίρες που εξοστρακίζονται,
τους μπάτσους τους μπάτσους τους μπάτσους,
τις φυλακές και τα ψυχιατρεία,
τους δικαστές και τους δικηγόρους τους,
τους δημοσιογράφους,
τους ρουφιάνους,

την ατέλειωτη λίστα που πάντα θα λυσσομανάει:
τους μπάτσους τους μπάτσους τους μπάτσους,

τίποτα πια
δεν είναι για συγγνώμη

Τα συμπτώματα ξεσπάν σε ασθένεια, γίνονται επιδημία
δίνουν ζωή στη σάπια πόλη..

Η εκδίκηση, βλέπεις, είναι απ' τη φύση της καθοριστική.

Δεν αφήνει περιθώρια για μεσοβέζικες λύσεις.

Τραβάει μπροστά. Τραβώντας -χωρίς επιστροφή- τις ίδιες μας τις
ζωές.

Δεν είναι μόνο που δε θέλαμε να περιμένουμε άλλο.

Δεν έπρεπε να περιμένουμε άλλο.

Κάθε αργοπορία ένας ακόμη θάνατος.

Βεκινήσαμε.

Μονάχα οι πράξεις μας αποδεικνύουν αυτό που θελήσαμε.

ΚΑΙ ΤΑ ΘΕΛΗΣΑΜΕ ΟΛΑ.

ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ-

Τον τελευταίο μήνα βιώνουμε τη μεγαλύτερη ίσως έκρηξη οργής από εξεγερμένα κομμάτια της κοινωνίας. Η δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από μπάτσο αποτέλεσε την τραγική αφορμή για να εκπληρωθεί η μεγαλύτερη ευχή όλων των εποχών.

Οι όμορφοι βανδαλισμοί βοήθησαν την καταναλωτική κοινωνία να λάμψει πραγματικά. Τα "φτωχομάγαζα" της Ερμού κάηκαν και λεηλατήθηκαν παρασέρνοντας στις φλόγες τους τις γιορτινές ψευδαισθήσεις. Η πόλη-φρούριο παραδόθηκε στο χάος, τα αστυνομικά τμήματα έγιναν στόχος καθημερινών αυθόρμητων συγκεντρώσεων και επιθέσεων, ο ενθουσιώδης μηδενισμός έδωσε ανάσες ζωής στην ασφυκτικά οργανωμένη μητρόπολη.

Η εξέγερση γενικεύτηκε σε τεράστιο βαθμό. Από τη Λάρισα ως το Μεξικό και από τη Νέα Υόρκη έως την Τουρκία οι επιθέσεις εναντίον αστυνομικών τμημάτων και καπιταλιστικών συμβόλων, ανέδειξαν μια νέα διεθνιστική αλληλεγγύη.

Η σύνθεση των εξεγερτικών δράσεων και η πολυμορφία των πρακτικών που εκδηλώθηκαν, καθόρισαν και εξακολουθούν να καθορίζουν μια νέα πραγματικότητα. Το στοίχημα πλέον είναι η οργή αυτή να βρει τους τρόπους και τα ξεσπάσματα εκείνα που θα μετατρέψουν την καθημερινότητα σε εμπόλεμη ζώνη.

Σε αυτό το σημείο η συμβολή ατόμων και ομάδων που εργάζονται για την ανατροπή είναι κομβική.

Να στήσουμε δίκτυα αντιπληροφόρησης. Να δημιουργήσουμε νέες ομάδες και σχηματισμούς επίθεσης. Να βρισκόμαστε στα χαρακώματα των εξεγερτικών πρακτικών και να συμβάλλουμε στην ανανέωση και αναζωπύρωσή τους. Να είμαστε παντού.

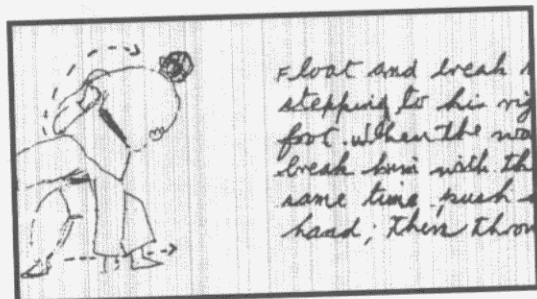
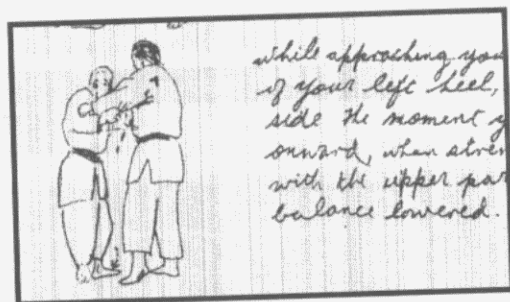
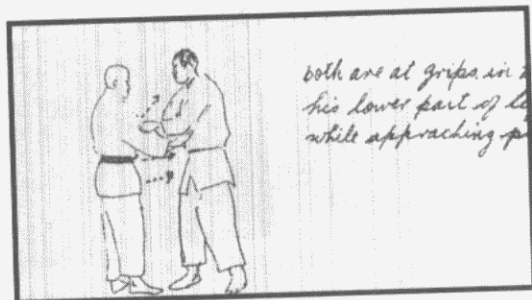
Συντροφικούς χαιρετισμούς στην Κωνσταντίνα Κούνεβα που πλήρωσε την ταξική της συνεί-

δηση και δράση με βιτριόλι στο πρόσωπο. Η εργοδοτική τρομοκρατία και τα λεβεντόπαιδα που την περιέλουσαν να μην αισθάνονται ασφαλείς.

Να καταστρέψουμε την αλλοτριωμένη εργασία.

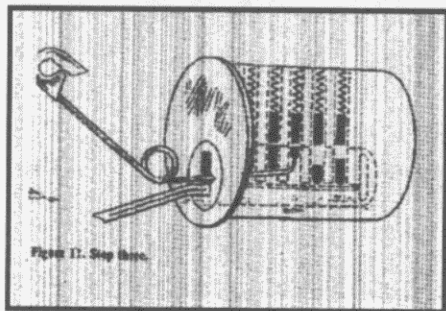
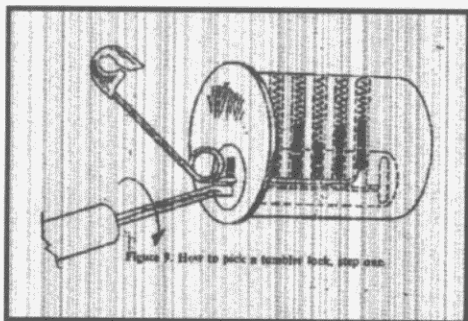
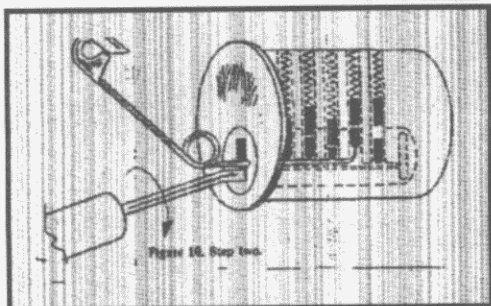
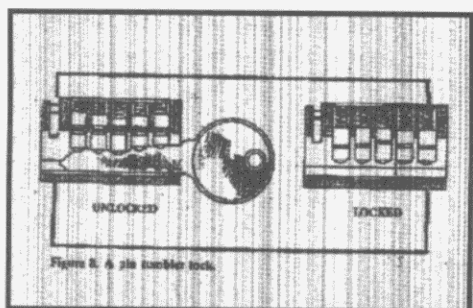
Να μισήσουμε τις γιορτινές πρωτομαγιές. Το δίκιο το έχουν οι εξεγερμένες και όχι οι ρουφιάνες και οι προσκυνημένες.

Γιώργος Βούτσης Βογιατζής
Φυλακές Κορυδαλλού, 30/12/2008

Οι πράξεις εκδίκησης ενάντια στη διάχυτη αδικία, είναι η έμπρακτη εναντίωση στη νομιμότητα. Οι πράξεις εκδίκησης δεν είναι θέσεις μάχης μιας αλήθειας με οροθετημένα σύνορα καθαρότητας. Είναι ο ίδιος ο πόλεμος που διεξάγεται ενάντια σε δόγματα και ιδεολογίες.

Το εύρος της εκδίκησης αγγίζει το εύρος της βλακείας.
Πρώτα τα αμάξια, ύστερα τη βλακεία.

Η εκδίκηση είναι τα αντίποινα που προκαλεί η αδικία. Είναι η αφετηρία μας. Το δίκαιο του αγώνα που διεξάγεται ανειρρήνευτος, μετατρέποντας τις επιθυμίες μας σε πράξεις πολέμου.

Είναι οι κάλυκες που πέφτουν στο οδόστρωμα όταν η δημοκρατία στήνεται στα 6 μέτρα.

Είναι το προσωπικό και συλλογικό μερίδιο αντιβίας που δεν οροθετείται, αφού το μίσος μας γι' αυτόν τον κόσμο ξεχειλίζει.

Απαλλοτριώνοντας τράπεζες εκδικούμαστε για το χρόνο που μας κλέβουν.

Πυρπολώνοντας ένα αστυνομικό τμήμα εκδικούμαστε για την ύπαρξη ενός μηχανισμού που δολοφονεί και στραγγαλίζει την ελευθερία μας.

Συλοκοπώντας έναν δημοσιογράφο εκδικούμαστε για την εγκαθίδρυση του ψέματος και το βιασμό της αλήθειας.

Το ποσοστό βίας που αναλογεί στον καθένα ορίζεται από τις βιωματικές αλήθειες και τις υπαρξιακές αμφιβολίες που συγκροτούν την ανατρεπτική συνείδηση, διαμορφώνοντας κάθε καινούρια στιγμή την ένταση των πρακτικών στον πυρήνα της σύγκρουσης.

Οι πράξεις εκδίκησης όταν είναι ενέργειες επαναστατικής αυτοδικίας δεν αναπαράγουν σχέσεις εξουσίας και λογικές διαχωρισμών. Αφού η εκδίκηση είναι η μητέρα όλων των αρνήσεων. Όταν εκδικούμαστε σημαίνει ότι παραμένουμε ζωντανοί. Ότι συνεχίζουμε να ερμηνεύουμε την πραγματικότητα μακριά από τη μιζέρια της θυματοποίησης και του παθητικού μηδενισμού. Ότι συνεχίζουμε να δίνουμε σε αυτόν τον κόσμο εκείνο που πραγματικά του αξίζει.

Η εκδίκηση στην αδικία δεν είναι προσωποκεντρική βεντέτα, όπως τίθεται από τους επίσημους ψεύτες. Εάν θέλουν να μιλήσουμε με όρους βεντέτας θα κατονομάσουμε δύο μέτωπα: εκείνο του δικαίου κι εκείνο της αδικίας. Υπό αυτή την έννοια αναγνωρίζουμε την ύπαρξη της βεντέτας.

Ο εκφοβισμός και η τιμωρία είναι οι βασικές αρχές αναμόρφωσης που επιλέγουν οι κρατούντες για τον παραδειγματισμό των υπολοίπων. Πρόκειται για την εγκαθίδρυση της αδικίας με όρους υλικής και ψυχολογικής βίας.

Τα αντίποινα αποτελούν μια ανώτερη μορφή παρενόχλησης... ...γιατί όποιος δε μας σέβεται, θα μας φοβάται.

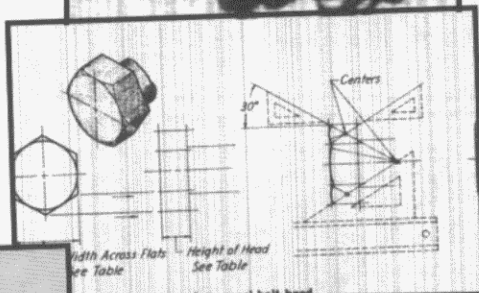
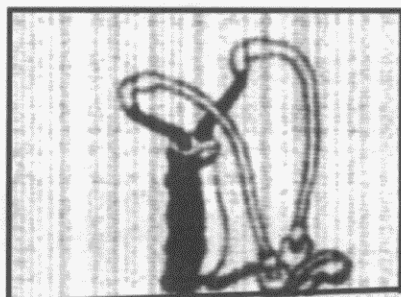
Η εκδίκηση στοχεύει στην καρδιά της αδικίας. Γιατί παρ' ότι αυτός ο κόσμος ερμηνεύεται σύνθετα καταστρέφεται απλά με όλα τα μέσα.

Να είμαστε διαρκώς έτοιμοι να δράσουμε. Να μην εγκαταλείψουμε ποτέ τα αντανάκλαστικά μας.

Να μην ξεχνάμε πως υπάρχουν στιγμές που οι σιωπές δεν κάνουν λάθος. Πως η επιπονητικότητα δεν είναι αυτοσκοπός, αλλά τρόπος για να εξελίσσουμε τις σχέσεις μας και να πυρπολούμε αυτόν τον κόσμο απαλλοτριώνοντας συναισθήματα και περιπέτεια

Πως η επανάληψη εκτός από μητέρα της μάθησης ορισμένες φορές γίνεται και η μητέρα της γραφικότητας, στερώντας ίσως τη μαγεία και τη δυναμική που κυφορούν οι νέες πρακτικές...

Πως η εκδίκηση είναι η κινητήρια δύναμη των επιλογών μας. Είναι αυτή που μας σπρώχνει να ανιχνεύσουμε τρόπους να καταστρώσουμε τμηματικά σχέδια συνολικής αντιπαράθεσης, να δημιουργήσουμε ένα τοπίο εξελιγμένο και ταυτόχρονα μοναδικό. Να φανταστούμε το πώς και να αποφασίσουμε το πότε.

Τελικά όλα κυλάνε, εκδίκηση ζητάνε.

Το 'παμε και άλλοτε, μα να που ήρθε η ώρα
να γίνει τελεσίδικο:
σ' αυτόν τον κόσμο όποιος είναι ευτυχισμένος
είναι πάνω απ' όλα ύποπτος.
Όσο για μας,
για τις "παράνομες χαρές" που επιδιώκουμε να
δοκιμάσουμε,
φροντίζουνε να μας τις πληρώνουν με μικρούς
καθημερινούς θανάτους
με θάνατο οριστικό και αμετάκλητο.
Όμως αυτό δε θα κρατούσε για πολύ.
Η εκδίκηση για το ένα ξεχειλίζει καθώς κλείνει
μέσα της την οργή για τα όλα.
Το μίσος μας είναι καθοριστικό
και η διαλεκτική των συναισθημάτων αμελι-
κτη:
ό,τι αγαπήσαμε σ' αυτόν τον κόσμο
ήταν πάντα ενάντιά του.

Η εκδικητική πράξη που στρέφεται
κατά της αδικίας αποτελεί τεράστια
ικανοποίηση των βαθύτερων υπαρξια-
κών απωθημένων, ενώ ταυτόχρονα
όντας διαλεκτική γίνεται κάλεσμα
για γενικευμένη ανταρσία, ανοιχτή
πρό-σ-κληση για τη δημιουργία ανα-
τρεπτικών καταστάσεων.

Η εκδίκηση του ταύρου στον ταυρο-
μάχο. Ο ταύρος σαν σύμβολο μέσα
σε μια ταυρομαχία, όταν επιτίθεται
στον ταυρομάχο ενσαρκώνει πλήρως
τον ορισμό της εκδίκησης. Πόσες
φορές έχεις νιώσει μια βαθύτερη ικα-
νοποίηση όταν ο ταύρος επιτίθεται;
Αυτή η αίσθηση ορίζει την εκδίκηση.
Ο ταύρος εκδικείται τον αφέντη του
και περνάει στην αντεπίθεση.

Η εκδίκηση είναι η στιγμιαία αφαι-
ρεση τη εξουσίας από τα χέρια των
κρατούντων. Ο αιφνιδιασμός της
δικαιοπραξίας που έρχεται να αφο-
πλίσει την αδικία.

"Η πιο απλή σουρρεαλιστική πράξη
Είναι να βγεις στο δρόμο
Με το περίστροφο στο χέρι
Και να πυροβολείς
Όσο μπορείς ανάμεσα στο πλήθος
Όποιος δεν ένιωσε
Έστω και μια φορά την ανάγκη
Να τελειώνει με αυτόν τον τρόπο
Με το μικρό σύστημα
Εξευτελισμού και κρετινοποίησης
Που επικρατεί,
Έχει εξασφαλίσει τη θέση του
Σ' αυτό το πλήθος,
Με το στομάχι στο ύψος της
Κάννης"

